

ІНШОМОВНА КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ДЛЯ СУЧАСНОГО МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

У другому тисячолітті людство здійснило величезний технологічний прорив, що призвів до нових можливостей та вимог у веденні бізнесу, господарюванні та, навіть, приватному житті. Розвиток власної іншомовної комунікативної компетентності став невід'ємною частиною освіти та саморозвитку. Іншомовне комунікативне навчання у ЗВО, орієнтоване на досягнення практичного результату, в умовах модернізації української освіти набуває особливого значення відповідно до сучасних вимог світу, оскільки це необхідно для всіх учасників навчального процесу. Формування навиків вільного спілкування та розуміння іноземної мови полягає в такому її володінні, яке дозволяє використовувати її для задоволення професійних потреб, реалізації особистих ділових контактів і подальшої професійної самоосвіти та самовдосконалення.

Сучасні українські дослідники визначають термін «іншомовна комунікативна компетентність» як:

– знання, уміння та навички, необхідні для розуміння чужих і власних програм мовленнєвої поведінки, адекватних цілям, сферам, ситуаціям спілкування, зміст якої охоплює знання основних понять лінгвістики мови (стилі, типи, способи зв'язку речень у тексті), навички та уміння аналізу тексту та власне комунікативні надбання [3, с. 6–7];

– знання мови, високий рівень практичного володіння як вербальними, так і невербальними її засобами, а також досвід володіння мовою на варіативно-адаптивному рівні залежно від конкретної мовленнєвої ситуації [1, с. 14].

Іншомовна комунікативна компетентність для сучасного майбутнього фахівця має розглядатись науковцями та викладачами-практиками як обов'язкова складова загальної фахової підготовки. Основна вимога: зосередженість на знаннях й уміннях в структурі компетентності, як основній цілі педагогічного процесу; в професійній діяльності важливим для подальшого розвитку фахівця є розуміння динаміки розвитку самої компетентності, тобто прогнозування тих запитів з боку ринку праці, які покликана задовольнити система освіти.

Компоненти, з яких складається іншомовна комунікативна компетентність будь-якого рівня володіння: 1) знання; 2) навички, уміння; 3) здатності і готовності студента, як майбутнього фахівця (суб'єкта

діяльності), здійснювати ефективну іншомовну комунікацію з носіями мови; 4) професійно важливі якості; 5) досвід, що дозволить оперативно вирішити завдання та проблеми, які виникають у процесі професійної діяльності. Здійснення ефективної іншомовної комунікації формується на основі засвоєних знань, навичок, умінь, здатностей, наявності професійно важливих комунікативних якостей, досвіду використання іноземної мови у процесі комунікації протягом навчання у ЗВО та проходження практики з носіями мови в Україні або за кордоном, які складають її структуру.

Структура іншомовної комунікативної компетентності має такі складові, на думку Сури Н.А.:

– дискурсивна компетентність – здатність поєднувати окремі речення у зв'язне усне або письмове повідомлення, дискурс, використовуючи для цього різноманітні синтаксичні та семантичні засоби;

– соціолінгвістична компетентність – здатність розуміти і продукувати словосполучення та речення з такою формою та таким значенням, які відповідають певному соціолінгвістичному контексту іншомовної комунікації;

– стратегічна компетентність – здатність ефективно брати участь у іншомовній комунікації, обираючи для цього вірну стратегію дискурсу, а також адекватну стратегію для підвищення ефективності комунікації;

– лінгвістична компетентність – здатність розуміти та продукувати вивчені або аналогічні їм висловлювання, а також потенційна здатність розуміти нові, невивчені висловлювання іншомовного середовища [2, с. 191].

Іншомовна комунікативна компетентність сучасного майбутнього фахівця є комплексом знань, умінь, навичок та особистісних якостей, рівень сформованості яких дозволяє майбутньому спеціалісту ефективно здійснювати іншомовну, а отже, міжмовну, міжкультурну, міжособистісну і міжнародну комунікацію. Оволодіння іноземною мовою сприятиме як удосконаленню процесу формування іншомовної комунікативної компетентності фахівців, так і розвитку їхніх інтелектуальних здібностей, набуття особистісно значущих для кожного знань та вмій.

Література:

1. Ніколаєва С. Ю. Цілі навчання іноземних мов в аспекті компетентнісного підходу / С. Ю. Ніколаєва // Іноземні мови. – 2010. – № 2. – С. 11–17.
2. Сура Н. А. Іншомовна професійна компетентність: головні принципи та компоненти процесу навчання професійно орієнтовано

ного спілкування / Н. А. Сура // Вісник Луганськ. держ. пед. ун-ту ім. Т. Г. Шевченка. – 2003. – № 4(60). – С. 190–192.

3. Федоренко Ю. П. Формування у старшокласників комунікативної компетенції в процесі вивчення іноземної мови : автореф. дис. ... канд. пед. наук : спец. 13.00.04. – «Теорія і методика професійної освіти» / Ю. П. Федоренко. – Луцьк, 2005. – 23 с.

Шаравара В. В., аспірант кафедри інноваційних технологій
з педагогіки, психології та соціальної роботи

*Університет імені Альфреда Нобеля
м. Дніпро, Україна*

ЗБАГАЧЕННЯ НАВЧАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН ТЕМАМИ ПРО ПРОГНОСТИЧНУ КОМПЕТЕНТНІСТЬ В ДІЯЛЬНОСТІ БАКАЛАВРІВ КОМП'ЮТЕРНИХ НАУК

Задля формування прогностичної компетентності майбутніх бакалаврів комп'ютерних наук нами поставлено завдання – оновити зміст навчальних дисциплін студентів. Ми вважаємо, що зміст навчання як один з основних засобів формування прогностичної компетентності студентів, має бути спрямований на формування потреби особистості в використанні моделей випадкових процесів та сучасних програмних середовищ для побудови прогностичних моделей; використанні методів обчислювального інтелекту, машинного навчання, нейромережевої та нечіткої обробки даних, генетичного та еволюційного програмування для розв'язання задач з прогнозування; застосовуванні методів та алгоритмів обчислювального інтелекту та інтелектуального аналізу даних в задачах прогнозування з використанням програмних інструментів підтримки багатовимірного аналізу даних на основі технологій DataMining, TextMining, WebMining (відповідно до Стандарту вищої освіти України першого (бакалаврського) рівня ступеня «бакалавр» за галуззю знань 12 «Інформаційні технології» спеціальності 122 «Комп'ютерні науки» [1]).

Тому логіка викладання дисциплін має бути спрямована на те, щоб майбутні бакалаври комп'ютерних наук оволоділи високим рівнем знань, необхідних для продуктивної та творчої самореалізації на посадах: технік із системного адміністрування, технік-програміст, фахівець з інформаційних технологій, фахівець з комп'ютерної графіки